

Kommunens Udgifter skal udstrives paa Formue og Vejlighed, bringer Hartkornskatten ned til 10 Kr., vil altsaa efter dette den udenjogsboende Hartkornsejer komme til i Fremtiden ekstra at bære 10 Kroner i Hartkornskat af sin Ejendom. Men dette Bidrag, som han nu skal yde, de 10 Kr., er ikke paavirkeligt af de Omstændigheder, som ellers nedsatte Hartkornskatterne for Kommunerne. Skønt altsaa Nedtættelsen af Hartkornskatten fra at være 10 Kr. til 6 Kr., i det Øjeblik man foretog en saadan Forandring, vilde have til Følge, at den gik ned til 6 Kr. for alle andre, vilde denne Nedtættelse ikke paavirke de 10 Kr., som den udenjogsboende Hartkornsejer skal betale ekstraordinært, og det er i og for sig en Uretfærdighed. Det rette er selvfølgelig, at naar Hartkornskatten gaar ned i sin Helhed i Kommunen, skal ogsaa det ekstraordinære Bidrag, som han svarer, paavirket af denne Nedgang. Jeg skal ikke komme dybere ind derpaa: jeg har kun villet pege paa, at det ikke er let at løbe til at løse det Spørgsmaal, som saaledes er rejst. Jeg har været fuldtud forberedt paa, at dette Spørgsmaal, naar denne Sag fremmes her i Tinget og gaar i Udvalg, hvad jeg anser for selvfølgelig, vil komme frem der i Udvalget, og jeg skal da være rede til at yde den Bistand, jeg kan, for at komme til en Løsning, hvis denne overhovedet er mulig. Hvad det foreliggende Lovforslag angaar, er der blevet fremsat enkelte Indvendinger mod det, og navnlig har det ærede Medlem for Horsens (Wulff) gjort Indvendinger mod § 1, Indvendinger, som i alt væsentligt allerede ere blevne imødegaaede af det ærede Medlem for Ålborg (Bramsen), saa jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa. Man kunde fremhæve, at naar man her har sat Afgiften trinvis, altsaa saaledes, at man ligner den ny Næringskat paa den paagældende ved at hense på ham til en vis Klasse af Afgifterne, opnaar man derved en meget stor Fordel, nemlig den, at den paagældende Næring kan blive staaende i denne Klasse fra det ene Aar til det andet, uagtet den Indtægt, som Næringen kaster af sig, bliver noget større eller mindre. Det er en Fordel for Kommunerne, men det er ogsaa en Fordel for de paagældende næringsdrivende, som saaledes komme til at betale nogenlunde faste Afgifter, det vil sige saa længe deres Næring holder sig omtrent inden for det samme Omfang, og jeg tror netop, at det er en Regel, paa hvilken der fra begge Sider vil blive sat megen Pris. Det ærede Medlem for Horsens var inde paa, at for ham stod det som det vigtigste, at Næringskommunen kunde

komme til at bestatte de næringsdrivende, og at han gerne vilde opgive Bestatningen efter Ophold. Men det kan man selvfølgelig ikke gøre; den kommunale Bestatning maa altid komme til at hvile paa Opholdet som Grundlag, medmindre man vil gaa over til en helt anden Bestatningsform end den, vi nu have. Hvis man vil gaa over til i Stedet for at have Formue- og Vejlighedskat en Indkomstkat, en Bigningskatteform, til at have en Indkomstilldebestatning, altsaa en Bestatning, hvor man rammer de paagældende efter deres Indkomster paa det Sted, hvor Rilden er, kan det naturligvis gennemføres for Kommunernes Vedkommende; men jeg vil sige til, at det vil blive den uretfærdigste Bestatning, man kan tænke sig, saa den kommer man aldrig til. En Indkomstilldebestatning kan tænkes i Forhold til Staten, fordi der er Stedet for saa vidt irrelevant; men den kan ikke gennemføres som kommunal Bestatning. Det skal jeg nu ikke komme nærmere ind paa at forsvare her, thi det ligger jo ikke for; men jeg har, da det indirekte er fremdraget af det ærede Medlem for Ålborg, allerede her villet udtale min Mening om denne Sag. Det er noget, der antages ganske almindeligt af dem, der sværme for Indkomstilldebestatningen, at den ogsaa kan gøres kommunal, men det kan den ikke. Saa skal jeg kun omtale en enkelt Bemærkning af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 6te Valgtreds (Hammerich), der ramte Bestemmelsen i § 5, nemlig en Bestemmelse, hvorefter Lovforslagets §§ 1—4 ikke komte til Anvendelse over for Personer, der have Ophold i Kjøbenhavn eller Frederiksberg og drive Næring henholdsvis paa Frederiksberg eller i Kjøbenhavn, en Bestemmelse, der dog kun skulde være midlertidig, for saa vidt den skulde underkastes en Revision efter 3 Aars Forløb. Det er meget kedeligt dette Forhold, vi have mellem Kjøbenhavn og Frederiksberg, og det vil sikkert nødsage os til paa forskellige Lovgivningsomraader at gøre Undtagelser for disse Kommuner her. Noget andet er det, at selve Forholdet er saaledes, at det meget vel kan motivere Undtagelsesbestemmelser. Det er jo her et saa almindeligt Forhold, at en Person har Bopæl det ene Sted og driver Næring det andet Sted, at man ikke kan se bort fra, at hvad der andetsteds er Undtagelsen, det er i Kjøbenhavn og Frederiksberg i alt Fald meget nær ved at gaa over til at blive Reglen. Følgelig ville saadanne Regler som de, der ere givne i Lovforslagets §§ 1—4, virke ganske anderledes paa Forholdet mellem Kjøbenhavn og Frederiksberg, end de virke paa Forholdet mellem